

SJEĆANJE NA RAZORENI VUKOVAR

Autor Slavko Vranjković, sacerdos

Petak, 20 Studeni 2020 10:13 - Ažurirano Petak, 20 Studeni 2020 10:25

"Bio je to Veliki Petak", kažu, "jedan od mnogih,

za grad i njegove branitelje".

Sjećanja.

Široko otvorenih očiju gledam.
Tražim stope tvoje u pepelištu,
u zamagljenom obzoru neba.

Slavonijo mog djetinjstva. Pazim kao da po ranama gazim,

grade na samrti.

SJEĆANJE NA RAZORENI VUKOVAR

Autor Slavko Vranjković, sacerdos

Petak, 20 Studeni 2020 10:13 - Ažurirano Petak, 20 Studeni 2020 10:25

Smrt s mrakom pod ruku ide.

Bole me tvoje rane, krvavi cvjetovi u polju niču,
razorene kuće crne od tuge, duboke, nebu okrenute.

Rane me bole djece tvoje ubijene,
križem neobilježene, prognane, ubijene,
na Mitnici, Ovčari, Sajmištu.

Rane me tvoje bole!

"Kako je bilo?", kažu ovi što dođoše iz djetinjstva.

"Malo je preživjelih", odgovoriše oni koji pamte.

Nikad dovoljno riječi u iskazu. Nikad dovoljno!

Noć kad umire grad,

noć kad umiru ljudi od metka, straha, gladi.

Nikako da svane.

I nakon svega ostaju grobovi,

jame, rane neprebolne, neobilježene,

crna zgarišta, svježi humci na ravnici.

Kuće gledaju, gledaju nijeme, šupljinom prozora.

Nebo pustile u dječje sobe, dnevne boravke, na srušene balkone.

A ukućani iz daljine, prognani, duhom lutaju djedovinom.

Grad je strpljivo čekao pamteći stope u pepelu.

Mrtve vode Dunavom promiču...

promiču, otiču, dotiču.

SJEĆANJE NA RAZORENI VUKOVAR

Autor Slavko Vranjković, sacerdos

Petak, 20 Studeni 2020 10:13 - Ažurirano Petak, 20 Studeni 2020 10:25

Jedino pragovi neporušeni,

ulazi krvlju obilježeni, travnjaci prkosom procvali,
čekaju povratnike. Pred njima branitelji,
hrabrošću u povijest upisani.

Oni koji su razorili gnijezda,
nisu ni mislili stanovati u njima!
A mi smo molili, svi su molili za nova jutra,
nova rađanja nakon svega, nakon svih sutona.

Sanjali smo povratak.

Razoreni zvonici u nebo propeti zvone, zvone, nečujno.
Nijemi svjedoci dok ne progovore.
Ni otišli nismo.
Grad je bio u nama i mi u njemu.
Daleki, a bliski. Napokon:
jedni će plakati nad grobovima,
a mlade će majke pjevat uspavanke.

"Hrvatska moja, rekoše da nisi,
a jesi ljepotom i djecom svojom velika!"
Gledam srušeni križ,
a iza njega nebo.

SJEĆANJE NA RAZORENI VUKOVAR

Autor Slavko Vranjković, sacerdos

Petak, 20 Studeni 2020 10:13 - Ažurirano Petak, 20 Studeni 2020 10:25

Vjerovali smo da će ponovno oživjeti grad,
ponovno će zazvoniti zvona rosnim cvijetom proljetnim.

Znali smo da će izrasti velik,

On i Domovina kad izraste srce njegovih branitelja,

kad izrastu iz oranica, nemira,
put svemira.

A onda i danas, žene i majke,
s očima crnim od tuge za nestalom djecom,
za muževima svojim, za mrtvima,
zasijanim na poljima smrti plaču.
Slijedili su ih pogledom dok su odlazili u nepovrat,
Za njima je ostala sloboda, domovina, trobojna duga

na obzoru.

Danas smo okrenuti nebu i sjećanju.

[dressup games](#) [fight games](#) [battle games](#)